

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **CEC Praha a.s.**, IČO 25673394
sídlem Tlumačovská 1237/32, 155 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Ústecký kraj**
sídlem Hoření 3540/7A, 400 11 Ústí nad Labem

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se **vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, který bude žalobkyni poskytnut z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, jenž měl dle ní spočívat v neoprávněném zadržování věcí sepsaných v úředním záznamu ze dne 11. 2. 2020, č. j. 44799-2/2020-620000-61, v rámci kontroly provedené dne 11. 2. 2020 v provozovně nacházející se na adrese Černovická 5608, 430 01 Chomutov, s tím, že žalovanému bude uložena povinnost zadržované věci vydat žalobkyni do 3 dnů od právní moci rozsudku. Eventuálně, pokud by bylo nezákonné jednání žalovaného v mezidobí ukončeno, se žalobkyně domáhala určení, že uvedený zásah byl nezákonný.
2. Žalobkyně v žalobě popsala, že na základě smlouvy o prodeji závodu z majetkové podstaty uzavřené dne 20. 2. 2020 mezi Ing. Davidem Jánošíkem, IČO 72074477, sídlem Gočárova 1105/36, 500 02 Hradec Králové, insolvenčním správcem dlužníka společnosti SLOT Group, IČO 62741560, sídlem Jáchymovská 142, 360 10 Sedlec (dále jen „dlužník“), jako prodávajícím a její osobou jako kupující nabyla vlastnické právo k celému závodu dlužníka zahrnujícího veškerou podnikatelskou činnost spočívající v provozování hazardních her ve smyslu zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“). Uvedená smlouva nabyla účinnosti dne 1. 4. 2020 a žalobkyně se v souvislosti s ní stala mimo jiné vlastníkem veškerých movitých věcí dlužníka včetně technických herních zařízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Již dne 11. 2. 2020 žalovaný provedl v provozovně dlužníka nacházející se na adrese Černovická 5608, 430 01 Chomutov, kontrolu, při níž přistoupil k opatření v podobě zadržení a odebrání věcí (především technických herních zařízení a finanční hotovosti) konkrétně vymezených v úředním záznamu ze dne 11. 2. 2020, č. j. 44799-2/2020-620000-61, neboť dle něj existuje důvodné podezření, že herní zařízení byla provozována v rozporu se zákonem o hazardních hrách. Proti uvedenému opatření podal dlužník zastoupený insolvenčním správcem námitky, jež byly ředitelem žalovaného v rozhodnutí ze dne 10. 3. 2020, č. j. 44799-13/2020-650000-61, zamítnuty jako nedůvodné. Po nabytí zadržovaných věcí do vlastnictví žalobkyně pak rovněž tato podala k žalovanému podnět ke zrušení uvedeného opatření, kterému nicméně rovněž nebylo vyhověno. A právě pokračování v neoprávněném zadržování předmětných věcí považovala žalobkyně za nezákonný zásah ze strany žalovaného.
4. V této souvislosti dále žalobkyně konstatovala, že dle jejího názoru nelze za dostatečný prostředek ochrany jejích práv považovat žalobu proti správnímu rozhodnutí ředitele žalovaného o zamítnutí námitek ze dne 10. 3. 2020, č. j. 44799-13/2020-650000-61, když předmětem takového řízení by byla pouze otázka naplnění předpokladů pro zadržení věcí podle zákona o hazardních hrách, nikoliv však postup žalovaného, který odmítá ukončit zadržování věcí a vydat je žalobkyni jakožto jejich současnému vlastníku. Přesto však z opatrnosti vedle žaloby na ochranu před nezákonným zásahem podala spolu s dlužníkem a jeho insolvenčním správcem i žalobu proti tomuto rozhodnutí.
5. Před vlastním rozhodnutím o žalobě se byl soud nejprve povinen zabývat otázkou, zda projednávaná věc není z jeho přezkumné činnosti vyloučena. K meritornímu přezkoumání lze totiž v rámci správního soudnictví přistoupit jen za předpokladu, že neexistuje žádná překážka, jež by bránila ve věcném rozhodnutí. Jinak soudu nezbývá nic jiného než podanou žalobu jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří v případě žalob na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu § 85 ve spojení § 82 s. ř. s.
6. Dle § 82 s. ř. s. se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
7. Dle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
8. Pojem „zásah“ soudní řád správní ani obecně jiný zákon nedefinuje. Judikatura jej proto doposud vykládá zejména jako určitý úkon správního orgánu v rámci výkonu veřejné moci, který spočívá v jednorázovém a protiprávním útoku vůči základním ústavně zaručeným právům a jenž v době svého působení představuje trvalé ohrožení právního stavu. Pro možnost ochrany ve správním soudnictví je pak nejen nutné, aby byla prokázána nezákonnost zásahu, ale současně musí být i prokázáno, že žalobce byl nezákonným zásahem přímo zkrácen na svých subjektivních právech. I v případě splnění obou kumulativních podmínek je nicméně žaloba na ochranu před nezákonným zásahem vyloučena, nevyužil-li žalobce možnosti ochrany či nápravy stavu pomocí právních

prostředků, které mu právní řád poskytuje – uvedená situace má za následek nepřipustnost žaloby a její odmítnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2004, č. j. 3 As 52/2003-278, dostupný též obdobně jako veškerá v tomto usnesení citovaná rozhodnutí na www.nssoud.cz).

9. Soudní řád správní v § 4 odst. 1 upravuje čtyři základní typy žalob, jejichž prostřednictvím se mohou účastníci domáhat ochrany svých práv v oblasti veřejné správy. Jedná se o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s., žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. a kompetenční žalobu podle § 97 a násl. s. ř. s. Tyto jednotlivé žalobní typy se vyznačují specifickými podmínkami řízení i odlišnými žalobními návrhy, kterými se účastníci mohou bránit proti konkrétním jednáním správních orgánů. Povaha konkrétního jednání je přitom pro volbu žalobního typu určující, neboť není v dispozici účastníka např. s ohledem na jeho procesní taktiku volit, jaký druh řízení bude iniciovat – naopak musí užít takového prostředku ochrany, jenž bude v přezkoumávaném případě příslušný.
10. Jak již bylo uvedeno, v řízení o ochraně před nezákonným zásahem se lze domáhat ochrany proti zásahu správního orgánu nebo určení, že zásah byl nezákonný. Aby však žaloba na ochranu před nezákonným zásahem mohla být věcně projednatelná, musí být z tvrzení účastníka zcela jednoznačné, že směřuje proti takovému zásahu správního orgánu, který není rozhodnutím. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 144/2015-30, „[j]e pojmově vyloučeno, aby soud v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. meritorně rozhodoval o situaci, se kterou procesní předpis výslovně počítá a kterou vyhrazuje správnímu rozhodnutí.“ K obdobným závěrům pak Nejvyšší správní soud dospěl i v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160. S ohledem na uvedené zdejší soud konstatuje, že úprava zásahových žalob je ve vztahu k dalším typům upraveným v § 4 odst. 1 s. ř. s., zejména pak ve vztahu k řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, subsidiární. Je-li tudíž možné, aby účastník užil jinou formu procesní ochrany, nemůže se primárně domáhat ochrany před nezákonným zásahem.
11. Ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. upravuje situaci, kdy účastník tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, tedy určitým druhem rozhodnutí. V takovém případě se účastník může žalobou domáhat, aby soud nezákonné rozhodnutí zrušil, popřípadě vyslovil jeho nicotnost. Existuje-li proto v rámci správního řízení rozhodnutí, na jehož základě měl správní orgán zasáhnout do práv účastníka, musí je tento (po vyčerpání opravných prostředků v rámci samotného správního řízení) uplatnit ve správním soudnictví žalobou, kterou se bude ochrany před účinky tohoto rozhodnutí domáhat.
12. V daném případě se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím dle jejího názoru v neoprávněném zadržování věcí, jež se původně v době jím provedené kontroly uskutečněné dne 11. 2. 2020 nacházely v majetku dlužníka, avšak které na základě smlouvy o prodeji závodu přeshly s účinností ke dni 1. 4. 2020 do vlastnictví žalobkyně. Proti uvedenému opatření (zde zaznamenanému v úředním záznamu ze dne 11. 2. 2020, č. j. 44799-2/2020-620000-61) byly přitom ve smyslu § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách přípustné námitky, o kterých rozhoduje příslušný

ředitel celního úřadu. Jak uváděla v žalobě i sama žalobkyně, této možnosti dlužník v zákonné lhůtě využil, námitky však byly následně ze strany ředitele dne 10. 3. 2020 jako nedůvodné zamítnuty. Protože je pak takovéto vyřízení věci považováno za konečné a dle odst. 4 citovaného ustanovení trvá následné zadržení věci do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o jejich propadnutí nebo zabrání, případně do doby, kdy bude prokázáno, že se nejedná o věci, v souvislosti s jejichž užíváním dochází k porušování tohoto zákona, je z uvedeného zřejmé, že daný postup žalovaného bylo možné považovat za správní rozhodnutí, které lze napadnout žalobou ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s.

13. Ve vztahu k zadržovaným věcem, resp. opatření, kterým došlo k jejich zadržení, a rozhodnutí ředitele žalovaného o námitkách, ostatně žalobkyně po procesní stránce nečinná nezůstala a spolu s dlužníkem a jeho insolvenčním správcem podala vedle žaloby na ochranu před nezákonným zásahem rovněž žalobu proti rozhodnutí, která je zdejší soudem evidována pod sp. zn. 15 Af 12/2020, je tedy nepochybné, že si byla této možnosti vědoma. V této souvislosti sice namítala, že předmětem daného řízení může být pouze otázka naplnění předpokladů pro zadržení věci podle zákona o hazardních hrách, nikoliv postup žalovaného, který odmítá ukončit zadržování věci a vydat je žalobkyni, s tímto názorem ale soud nesouhlasí. Obě uvedené otázky totiž spolu neodlučitelně souvisí, a nelze je oddělovat. V opačném případě by mohlo dojít k absurdní situaci, kdy při vyhovění žalobě na ochranu před nezákonným zásahem budou věci žalobkyni jako procesnímu nástupci dlužníka opětovně vydány a v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí pak bude pouze deklaratorně rozhodováno o tom, zda byl tento postup správným, či nikoliv, ačkoliv to již na výsledek (tedy samotné zadržení věci) nebude mít žádný vliv.
14. Z uvedeného proto soud dovozuje, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je za daného skutkového stavu s ohledem na svou subsidiární povahu nepřípustná ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v návaznosti na § 85 s. ř. s. ve spojení s § 82 s. ř. s., neboť se žalobkyně může soudní ochrany proti zásahu do svých práv domáhat žalobou v režimu § 65 a násl. s. ř. s., čili žalobou proti správnímu rozhodnutí. S ohledem na to soud tuto zásahovou žalobu výrokem I. usnesení odmítl.
15. Výrok II. usnesení o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
16. O vrácení uhrazeného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč žalobkyni pak soud rozhodl výrokem III. usnesení podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož platí, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud zaplacený poplatek vrátí. K poskytnutí uvedené částky dojde ve lhůtě vymezené v tomto výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. prosince 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu